

Beeld/spraak

Mine DALEMANS/Jozefien VAN HUFFEL

BOLDERBERG | Van Herkenrode naar de Kluis van Bolderberg en terug, die dagtocht stippelde de werkgroep Pelgrimspastoraal van het bisdom Hasselt uit om de vasten in te stappen. De weg liep tussen de bomen, maar de mensen keken verder dan het bos. Veertig dagen ver. Ze vroegen zich al stappend af waar hun eigen vastentocht vertrekt en waar ze hopen aan te komen. Terug aan de kerk van de abdij waren ze er wellicht klaar voor. Voor zes weken geestelijk uitwaaien, voor een frisse kop en een fris geloof nadien.

De dans rond het gouden kalf

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

„Nederlandse auteurs willen wel eens dominees-zonen of -dochters zijn. Vlaamse schrijvers zijn vaker slagerszonen of telgen van veekoopmannen. Nu blijken we talentvolle cineasten te hebben, die ook nog eens Roskam heten, en die films draaien over de frauduleuze vetmesterij. Vlees lijkt wel het paradigma te zijn van de Vlaamse cultuur.

Rundskop is ongetwijfeld de betere Vlaamse film. Nog meer dan over de hormonenhandel, gaat de film over de zoektocht naar de kinderlijke onschuld. *Rundskop* is een donkere prent en het samenbrengen van een veeboer die zijn beesten en zichzelf hormonale producten toedient, is wel een beetje gekunsteld, maar verdedigbaar. De grote verdienste waarover niet al te veel in de media werd gepraat, is dat deze prent op een heel subtiele wijze mentale verschillen blootlegt tussen Vlamingen en Walen. De filmmaker, die luidens de eindgeneriek kon putten uit zowel Vlaamse als Brusselse en Waalse subsidiepotjes, toont hoe Walen Vlamingen zien en hoe Limburgers over West-Vlamingen denken. Er wordt gepraat over onder meer „des Flamins” die lid zijn het „Vlaams Gezang”.

Kortom, *Bullhead* had ook *A Separation* kunnen heten. Wat ik me afvraag, is hoe in de Amerikaanse versie al die

toespelingen op onze communautaire verschillen in het Engels werden vertaald. Wat me echter mateloos heeft geïrriteerd, is de hype die ontstond over de kans van *Bullhead* op een Oscar voor ‘beste buitenlandse film’. De dans rond het gouden kalf. Zowat elkeen die van ver of dichtbij iets met Hollywood te maken had, werd naar zijn pronostiek gevraagd. Iemand die daarbij opvallend afwezig was, heette Erik Van Looy.

De hype gevoerd rond diens Amerikaanse versie van *Loft* behoort tot de pijnlijkste miskleunen van de voorbije jaren. Maandenlang hoorden we dat Erik alweer ergens doende was filmgeschiedenis te schrijven. Dat Matthias Schoenaerts zo bekend is in de Verenigde Staten, heeft natuurlijk hiermee te maken dat de Amerikanen al eerder hoorden dat hij zou meespelen in de lokale versie van Van Looy's *Loft* naast Astrid Bryan. Wie laatstgenoemde nog niet zou kennen (wat ons zou verbazen), krijgt daartoe ruimschoots de gelegenheid. De openbare omroep schenkt haar een eigen programma op MNM. Iets wat de aantrekkelijkheid van de zender bij de migrantenjongeren alweer zal doen toenemen. Bryan spreekt Antwerps met een lichte buitenlandse tongval.

Rundskop kreeg de Oscar niet. Hoewel de VRT-televisie klaarstond om in het geval de film een beeldje zou

winnen, al vanaf zeven 's ochtends op antenne te gaan en rechtstreekse beelden te brengen van de afterparty. Toen Iran met de onderscheiding wegliep, ging op de VRT alle aandacht naar de veelgeprezen *The Artist*, die ook een Belgisch randje zou hebben. De muziek van de prent werd bekroond. Werk van een Frans componist, toch? Jawel, maar ingespeeld door een Brussels orkest.

Ook in Nederland zat men te wachten op de overwinning van *Rundskop*, want er speelde een Nederlandse acteur mee. *De Wereld draait door* zond er een reporter op af. *Rundskop* werd een Belgische nominatie genoemd met een Nederlands tintje. En zo wonnen, in de beste electorale traditie, alle partijen.

De Standaard wist meteen waarom *Bullhead* de Oscar niet had gekregen. Jury te oud. Ze hadden het op *De Standaard* van *The Los Angeles Times*, die erin geslaagd was de identiteit van bijna negentig procent van de Academyleden te achterhalen. De gemiddelde leeftijd van de ‘Oscarclub’ was 62. Stel je voor! Het hoeft niet te verbazen dat die krasse knarren de meeste Oscars weggaven aan een zwart-witfilm. Slechts veertien procent was jonger dan vijftig.

We hebben een sterk vermoeden dat zulks aardig in de buurt komt van de leeftijdsgroepen die het lezersbestand van de Vlaamse kwaliteitskrant uitmaken. 99